ECLI:LV:AT:2026:0428.19310735124.4.L

Lieta Nr. 19310735124, SKK-286/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 28. aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senatori Irīna Jansone, Aija Branta, Māris Leja,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas 2026. gada 20. janvāra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā atkārtojis apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par to, ka tiesa: 1) apsūdzētā darbībās ir nepamatoti konstatējusi Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, jo nav konstatējama ļaunprātība; 2) nav izvērtējusi, ka apsūdzētais bija stiprā alkohola reibumā, nespēja pārvietoties un runāt, tādēļ nespēja apzināties un vadīt savu rīcību; 3) nav ņēmusi vērā policijas darbinieku liecības, ka apsūdzētais dzīvesvietā gulēja, nespēja pārvietoties, nebija agresīvs; 4) nav ņēmusi vērā liecinieces /Persona B/ liecības, ka viņa izsauca policiju, lai izliktu /Persona A/ no dzīvesvietas.

Tiesa nepamatoti apsūdzētā /Persona A/ darbībās konstatējusi divu noziedzīgu nodarījumu sastāvu pazīmes, jo apsūdzētais faktiski izdarījis vienotu noziedzīgu nodarījumu.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa šos argumentus ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Tiesa apsūdzētā /Persona A/ darbībās konstatējusi visas Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva nepieciešamās un obligātās pazīmes un secinājusi, ka apsūdzētā vainīgums divos noziedzīgajos nodarījumos pierādīts ārpus saprātīgām šaubām.

Tiesa atzinusi, ka lietā esošie pierādījumi, proti, paša apsūdzētā /Persona A/ liecības, liecinieku /Persona C/, /Persona D/ un /Persona B/ liecības, Latgales rajona tiesas 2024. gada 11. jūnija lēmumā par pagaidu aizsardzību pret vardarbību norādītais, kā arī citi lietā esošie pierādījumi apstiprina, ka apsūdzētais 2024. gada

17. un 18. oktobrī ļaunprātīgi neievēroja ar Latgales rajona tiesas 2024. gada 11. jūnija lēmumā, ar kuru apsūdzētais bija iepazīstināts 2024. gada 19. jūnijā, noteikto pienākumu – atstāt mājokli /Adrese/ – un pārkāpa aizliegumu satikties un sazināties ar /Persona B/.

Apelācijas instances tiesa ir konstatējusi, ka /Persona A/ zināja un saprata Latgales rajona tiesas 2024. gada 11. jūnija lēmumā noteiktos pienākumus un ierobežojumus, bet divas reizes, tas ir, 2024. gada 17. un 18. oktobrī ignorēja tos un uzturējās mājoklī /Adrese/. Tiesa motivēti atzinusi, ka apsūdzētais veica tīšas, mērķtiecīgas darbības, apzinājās savu darbību, kas bija vērstas uz nolēmuma par aizsardzību pret vardarbību ļaunprātīgu nepildīšanu, noziedzīgo raksturu un kaitīgumu. Tiesa norādījusi, ka apsūdzētā atrašanās stiprā alkohola ietekmē neattaisno viņa rīcību, bet tas ir atbildību pastiprinošs apstāklis.

Tiesa ir izvērtējusi: 1) liecinieces /Persona B/ liecības, ka 2024. gada 17. un 18. oktobrī apsūdzētais ieradās viņas mājoklī alkohola reibumā, necenzēti lamājās un apvainoja /Persona B/, negribēja iet prom, vicināja rokas; 2) liecinieku /Persona C/ un /Persona D/ liecības, ka, ierodoties uz izsaukumu, dzīvesvietā /Adrese/ viņi konstatēja uz grīdas gulošu /Persona A/ stiprā alkohola reibumā, kurš pats nespēja pārvietoties un nebija agresīvs; 3) apsūdzētā liecības, ka viņš neizslēdz iespēju, ka /Persona B/ dzīvesvietā uzvedās agresīvi. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums ir pabeigts ar tiesas nolēmumā noteikto aizliegumu ļaunprātīgas pārkāpšanas brīdi un nav nepieciešams konstatēt jebkādu kaitīgo seku iestāšanos.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka apsūdzētais tiesas lēmumā noteiktos pienākumus un ierobežojumus pārkāpa divas reizes – 2024. gada 17. un 18. oktobrī –, tādēļ /Persona A/ izdarīja divus atsevišķus noziegumus un katrs veido atsevišķu noziedzīga nodarījuma sastāvu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzības argumenti ir pamatoti ar viņa subjektīvo viedokli par lietā esošo pierādījumu vērtējumu un faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone A. Branta M. Leja